

JENNIFER HILLIER

**KARANLIKTA
YAPTIĞIMIZ
ŞEYLER**

Çeviren

Ataberk Kasap

YABANCI

*Mox'a,
Sen benim güneş ışığımsın,
aldığım nefessin,
ve her şeyin sebebisin.*

BİRİNCİ KISIM

GülüŖü ile öldürüp gözleri ile yaralayabilirdi.

—BILLY JOE

BİRİNCİ BÖLÜM

Sertleşmiş göğüs uçları için uygun olmayacak bir yer varsa, bu da Seatle polis arabasının arka koltuğudur.

Paris Peralta, tutuklanmadan önce bir süveter giymeyi akıl etmemişti, bu yüzden üzerinde sadece kan lekeli bir atlet vardı. Sonuçta temmuz ayıydı ama klimanın sonuna kadar açık olması Paris'in kendini hem soğuk hem de savunmasız hissetmesine sebep oluyordu. Bilekleri kelepçeli olduğu için tek yapabildiği ellerini göğüslerini kapatacak şekilde yukarı kaldırmaktı. Dışarıdan bakıldığında dua ediyor gibi görünüyordu.

Ama dua etmiyordu. Bunun için artık zaten çok geçti.

Polis arabasına bindirilmeden önce bir acil tıp teknisyenin yapıştırdığı kelebekli bandajın altındaki başı zonkluyordu. Dünyada bir şekilde küvetin kenarına çarpmış olmalıydı ama tökezlediğini ya da düştüğünü hatırlamıyordu. Hatırladığı tek şey, kanla dolu bir küvette yatan kocası ve bu sabah onu uyandıran çığlıklardı.

Direksiyondaki, sarı saçlarını atkuyruğu yapmış dedektif, dikiz aynasından Paris'e tekrar bir bakış attı. Altı ay önce kocası Jimmy'nin Netflix'in yeni rakibi Quan ile bir yayın anlaşması imzalamasından beri insanlar Paris'e daha fazla gözlerini dikip bakmaya başlamışlardı. Paris bundan nefret ediyordu. Jimmy ile evlendiğinde, emekli aktör-komedyen ile sakin bir hayat yaşamayı bekliyordu. Anlaştıkları şey buydu; onun evliliklerinden

beklentisi buydu. Ancak Jimmy fikrini değiştirdi ve mesleğine geri dönme kararı aldı. Bu, Paris’e yapabileceği en kötü Şeydi.

Ve Şimdi Jimmy lmşt.

Dedektif, arka koltuktaki Paris’i göz hapsinde tutuyor, gözleri her birkaç dakikada bir yoldan dikiz aynasına kayıyordu. Paris, kadının Şimdiden onun suçlu olduğunu düşündüğünü anılayabiliyordu. Tamam, kabul, durum kötü görünüyordu. Etrafta çok fazla kan vardı, dedektif olay yerine geldiğinde  polis memuru çoktan yatak odasında, kapıdan banyoya doğru silahlarını doğrultmuştu. Birkaç saniye içinde Paris’e bakan dört çift göz olmuştu, sanki korkunç bir Şey yapmış gibi. Kimse gözünü kırpmıyor ya da nefes almıyordu, Paris de dahil.

“Bayan Peralta, lütfen silahı yere bırakın,” demişti dedektif, silahını kılıfından çıkarırken. Sesi sakin ve buyurgandı. “Ardından ellerinizi kaldıracak yavaşça banyodan ıkın.”

Ama bende silah yok ki, diye düşündü Paris. Bu, birinin ona aynı emri verdiği ikinci seferdi ve tıpkı öncekinde olduğu gibi hiç mantıklı gelmiyordu. Ne silahı?

Sonra dedektifin gözleri aşağıya kaydı. Paris, dedektifin bakışını takip ettiğinde, elinde Jimmy’nin usturasını tuttuğunu şaşkınlıkla fark etti. Hem de sadece tutmakla kalmamış, şağ eliyle sıkıca kavramış, eklemleri bembeyaz olana kadar parmaklarını sapın etrafında sıkı sıkıya dolamıştı. Usturayı yukarı kaldırdı, elinde çevirerek hayretle baktı. Polis memurları bu hareketi pek hoş karşılamadı ve dedektif, talebini daha yüksek ve emredici bir tonda tekrar etti.

Her Şey o kadar absürt bir hl almıştı ki. Herkes abartıyordu. Paris elinde bir silah tutmuyordu. O sadece bir tıraş aracıydı, Jimmy’nin sahip olduğu birkaç usturadan biriydi; çünkü kocası eski usul bir adamdı; usturaları, kasetleri ve sabit telefonları severdi. Artık ustura kullanmasına izin bile verilmiyordu. Ellerindeki titremenin kötüleşmesi, onları tehlikeli bir duruma getirmişti.

O zaman Paris neden elinde yıllar önce kocasının Almanya’dan aldığı siyah saplı usturayı tutuyordu?

Her şey yavaş çekimde yaşanmıştı. Dedektif konuşmaya devam ederken, Paris bir kez daha beyaz mermer karo zemine dağılmış kana göz gezdirdi; banyo suyuyla karıştığı için soluk pembe renkteydi. Bu, Jimmy'nin kanıydı ve eğer arkasına dönerse, küvette kanlar içerisinde yatan kocasını göreceğini biliyordu.

Paris arkasına dönmedi. Ama lavabonun üzerindeki aynada kendisine bir bakış atmaya başardı ve kan lekeli bir atlet giymiş kendisine tıpatıp benzeyen bir kadın gördü. Saçları dağınıktı ve gözleri vahşi görünüyordu. Yüzünün yan tarafı, sağ kaşının üzerindeki kesikten sızan kanla kaplıydı. Elindeki Jimmy'nin eski usturası gerçekten bir silah gibi görünüyordu.

Bir cinayet silahı.

"Bayan Peralta, usturayı bırakın," diye tekrar emretti dedektif.

Paris nihayet usturayı bıraktı. Çelik bıçak, seramik karoların üzerine metalik bir ses çıkararak düştü ve üniformalı polis memurları etrafını sardı. İçlerinden biri onu kelepçelediği esnada dedektif ona haklarını okuyordu. Paris, yatak odasından çıkarılıp merdivenlerden indirilirken, bu durumu nasıl açıklayabileceğini düşündü.

Yıllar önce, en son böyle bir şey yaşadığında, açıklama yapmasına gerek kalmamıştı.

"Üzgünüm ama klimayı biraz kısabilir misiniz?"

Paris'in göğüs uçları, ön kollarına karşı metal bilyeler gibi baskı yapıyordu. Seattle'da neredeyse yirmi yıldır yaşıyor olmasına rağmen içindeki Kanadalı hâlâ bir şey istemeden önce özür dileme alışkanlığından vazgeçemiyordu.

"Üzgünüm, arabanın içi gerçekten çok soğuk."

Yolcu koltuğundaki polis memuru, içerideki soğuk hava etkisin kaybedene kadar gösterge panelindeki düğmeye ardı ardına bastı.

"Teşekkür ederim," dedi Paris.

Polis memuru arkasına dönüp, "Sizin için başka bir şey yapabilir miyiz? Naneli sakız ya da bir kahve molası?" diye sordu.

Gerçek bir soru olmadığından, Paris yanıt vermemeyi tercih etti.

Paris şokta olduğunu ve tam olarak henüz durumun vahametini anlamadığının farkındaydı. En azından kendini koruma içgüdüleri devreye girmişti. Tutuklandığını, sorgulanacağını, hiçbir şey söylememesi ve ilk fırsatta bir avukat araması gerektiğini biliyordu. Buna rağmen her şeyi dışarıdan görüyormuş gibiydi. Sanki bir filmde, kendisine benzeyen birinin cinayetle suçlanmak üzere olduğu bir sahneyi izliyormuş gibi hissediyordu.

Bu kendinden ayrışma hissi –bu çocukken öğrendiği bir tabirdi– onu aşırı stres yaşadığı durumlarda yakalayan bir durumdu. Kendinden ayrışma; zihninin, bedeninde yaşanan travmalardan koruması için yaptığı bir şeydi. Şu anda bu geçerli olmasa da beyinin ve fiziksel varlığının arasındaki ayrım hissi, kendini savunmasız ve güvensiz hissettiği zamanlarda da ortaya çıkıyordu.

Şu anda, bildiği yaşam –kurduğu yaşam– tehdit altındaydı.

Paris, kendinden ayrışamazdı. Bu durumu sağ salim atlatabilmek için zihnine ihtiyacı vardı, bu yüzden nefesine odaklandı. Yoga öğrencilerine söylediği gibi, ne olursa olsun her zaman nefesinize dönebilirsiniz. Boğazını biraz sıkarak, yavaş ve derin bir nefes aldı; nefesi tuttu ve sonra verdi. Nefesi, arabanın camını buğulandırmaya çalışıyormuş gibi bir ses çıkardı ve bu dedektifin gözlerinin bir kez daha dikiz aynasında ona kaymasına neden oldu.

Birkaç okyanus nefesi –ujjayi nefesi– aldıktan sonra Paris daha net düşünmeye, daha burada hissetmeye başlamıştı bile. Nasıl bir polis arabasının arka koltuğunda hapse doğru yol alıyor olduğunu anlamlandırmaya çalışıyordu. Yeterince polisiye izlemiş biri olarak, polisin her zaman eşi suçlu gördüğünü biliyordu. Tabii ki Jimmy'nin asistanı Zoe'nin parmağıyla onu işaret edip sesi kısılana kadar, *"O öldürdü! O öldürdü! Aman Tanrım, o bir katil!"* diye bağırması da hiç yardımcı olmamıştı.

Jimmy'yi onun öldürdüğünü düşünüyorlardı.

Ve şimdi tüm dünya aynı şeyi düşünecekti. Ünlü kocanızın ölüm haberi yayılırken, üstünüz başınız kan içinde, bileklerinizde kelepçelerle evinizden çıkarılıyorsanız ve etraftaki meraklı ka-

labalık her ânınızı fotoğraflayıp videoya alıyorsa, suçlu damgası yemeniz kaçınılmaz hâle gelir. İşin ironik yanı, Zoe polisi aramadan çok önce bile evin önünde büyük bir kalabalık vardı. Paris ve Jimmy, Seattle'ın en güzel manzarasına sahip Kerry Park'ının tam karşısında, Queen Anne Tepesi'nde yaşıyordu. Burası hem yerliler hem de turistler için, şehir silüetinin ve Rainier Dağı'nın fotoğrafını çekmek adına popüler bir yerdi. Bugünkü kalabalık da her zamanki gibiydi, tek fark kameraların şehir manzarası yerine evlerine doğru çevrilmiş olmasıydı.

Üstünü değiştirmeye vakti olmadığı gibi, ayakkabı giymeye de fırsat bulamıştı. Paris dışarı adım atar atmaz birinin, "Güzel terlikler!" diye bağırdığını duydu ama bu hiç de iltifat gibi gelmiyordu.

Yan komşuları Bob ve Elaine de dışarıdaydı, garajlarının ucunda durmuş, Paris'e yüzlerinde dehşet ve şok içinde bakıyorlardı. Hiç seslerini çıkarmadıkları ya da herhangi bir yardım teklifinde bulunmadıkları için olan biteni çoktan duymuş ve Paris'in suçlu olduğuna inanıyor olmalıydı.

Onlar güya arkadaşlarıydı.

Paris başlıkları şimdiden hayal edebiliyordu. Jimmy Peralta, Poughkeepsie Prensi, altmış sekiz yaşında ölü bulundu. Jimmy'nin yüksek reytingli sitcomu yirmi yıl önce, on yıl süren yayın hayatını sonlandırmıştı; ama The Prince of Poughkeepsie'deki fırıncı sahibinin oğlu rolüyle her zaman tanınacaktı. Dizi, bir düzineden fazla Emmy kazanmış ve Jimmy'yi sinema yıldızlığına taşımıştı, ta ki yedi yıl önce emekli olana kadar. Paris, kocasının ölüm haberinin, Jimmy'nin geri dönüş yapmak adına Quan ile imzaladığı milyon dolarlık anlaşmadan çok daha büyük bir haber olacağını tahmin etmek için bir halkla ilişkiler uzmanı olmaya gerek olmadığını düşündü. Paris bile bu hikâyenin çok ilgi çekici olduğunu düşünebilirdi, eğer başına gelmiyor olsaydı.

Nefesine odaklanmaya devam etti ama kafasını bir türlü toparlayamıyordu. Hiçbir şey doğru görünmüyordu. Jimmy ile birlikte

yaşlanacaklarına tam olarak inanmasa da daha fazla zamanları olduğunu düşünüyordu. Evli kaldıkları iki yıl boyunca rahat bir rutin oluşturmuşlardı. Paris haftanın altı günü yoga stüdyosuna giderken, Jimmy'nin her zaman yapması gereken işleri vardı. Ancak pazar günleri onların günüydü. Şu anda, her zaman onlara pencere kenarında bir masa ayıran yakındaki kafede tembel bir pazar kahvaltısı yapıyor olmaları gerekiyordu. Jimmy için pankek ve pastırma, Paris için ise çilekli waffle. Sonrasında, Fremont'a gidip pazara bakabilirlerdi ya da Snohomish'te anti-ka avına çıkabilirlerdi. Daha sık yaptıkları gibi eve de dönebilirlerdi; Jimmy bahçede vakit geçirirken, bir şeyler ekip biçerken, Paris bir roman alıp havuz kenarında otururdu.

Ama bu normal bir pazar değildi. Bu lanet bir kâbustu. Paris, bunun böyle sonlanacağını bilmeliydi çünkü eski bir hayatı bırakıp tamamen yeni bir hayata başladığınızda mutlu son diye bir şey olmazdı.

Karma onu bulmuştu.

Absürt terliklerinden birinin tüyü ayağının üstünü gıdıkladı. Geçen ay doğum gününde –gerçek doğum günü değil, kimliğinde yazan tarih– hediye edildiğinde, terlikler komik ve sevimliydi. Stüdyodaki eğitmenleri, ona ciddi şekilde pahalı İtalyan tasarımı, pembe devekuşu tüylerinden yapılmış terlikleri hediye etmek için topluca para biriktirmişti. Terlikler derslerinin arasında giyebilmesi için stüdyoda kalması gerekiyordu ama onları eve götürüp Jimmy'ye göstermekten kendini alıkoyamadı. Onun bu hediyeye güleceğini biliyordu ve yanılmamıştı.

Ama terlikler artık komik değildi. Onların tek yaptığı, medyanın yaratmaya çalıştığı hikâyeye katkıda bulunmaktı; yani Paris'in zengin, kendini beğenmiş bir aptal olduğu izlenimini pekiştirmektir. Toronto'dan kaçışının ardından on dokuz yıl boyunca gölgede kalmayı başarmıştı ama Jimmy'nin güvenilir asistanı Zoe'nin, yayın anlaşması hakkındaki basın bülteniyle birlikte düğün fotoğraflarını da eklemesi her şeyi mahvetmişti. Zoe, Paris'in neden bu kadar üzgün olduğunu anlamamıştı, ama o

güne kadar çoğu insan Jimmy Peralta'nın tekrar evlendiğini bile bilmiyordu. Paris, emekli kocasıyla mutlu bir anonimlik içinde yaşıyordu ve sonra her şey altüst olmuştu.

Zoe'nin de söyleyeceği gibi, durumun dışarıdan görünümü çok kötüydü. Paris, Jimmy'nin beşinci eşi ve ondan neredeyse otuz yaş gençti. Yaş farkı Jimmy için hiçbir zaman sorun olmamıştı –neden olsun ki?– ama bu, Paris'i kocasının ölmesini bekleyen bir para avcısı gibi gösteriyordu.

Ve şimdi kocası ölmüştü.

İKİNCİ BÖLÜM

King County hapishanesindeki resepsiyon görevlisi Paris'ten telefonunu istemişti fakat telefonu Paris'in yanında değildi. Hatırladığı kadarıyla telefon, bir suç mahalli hâline gelmiş olan evinde, yatak odasındaki komodinin üzerindeydi.

"Tüm kişisel eşyalarınızın torbaya konulup kutuya yerleştirilmesi gerekiyor," diye bilgilendirdi onu görevli. Onu buraya getiren dedektif gibi, Paris içeri girdiğinden beri gözlerini ondan ayırmamıştı. "Takılarınız da buna dahil."

Paris'in tek takısı alyansıydı. Jimmy ona bir de nişan yüzüğü almayı teklif etmişti ancak Paris yoga dersleri verirken yüzüğü asla takmayacağını söyleyerek bunu reddetmişti. Sonunda Jimmy onu, on beş adet fantezi pembe oval kesim pırlantayla bezenmiş bir sonsuzluk yüzüğüne ikna etmişti. Yüzüğün perakende fiyatı inanılmaz bir şekilde iki yüz elli bin dolardı ancak kuyumcu, yüzüğün fotoğraflarını çekip reklamını yapması koşuluyla Jimmy'ye indirim teklif etmişti. Paris bunu da reddetmişti.

Paris, "Göz önünde olmak istemiyorum," demişti Jimmy'ye. "Gerçekten basit bir altın yüzükle de mutlu olurum."

"Kesinlikle olmaz." Jimmy, kuyumcuyla kısa bir konuşma yapıp siyah Amex'ini masaya vurmuştu. Yine de Jimmy Peralta olduğu için yüzüğünü indirimli fiyattan almıştı.

"Paris Peralta." Resepsiyon görevlisi, klavyeye yazarken ismini alaycı bir gülümsemeyle uzatarak söyledi. *Paaariiss Perraaalta.*

“Bugün kimin gözaltı işlemlerini yaptığımı söylediğimde karım küçük dilini yutacak. *Poughkeepsie Prensi*’nin büyük hayranıdır. Ben ise diziyi hiç sevmedim. Hep Jimmy Peralta’nın tam bir göt olduğunu düşünmüşümdür.”

“Biraz saygılı ol.” Dedektif, sanki Paris’in kaçma ihtimali varmış gibi, dirsekleri birbirlerine değecek kadar yakınında duruyordu. Kafasını diğer tarafa çevirdiğinde, at kuyruğunun ucu Paris’in çıplak koluna dokunmuştu. “Adam öldü.”

Paris, alyansını çıkardı ve pencereden uzattı. Yanında, dedektifin alçak bir sesle mırıldandığını duydu: “Tanrım, pembe.” Resepsiyon görevlisi yüzüğü dikkatlice inceleyip küçük bir plastik torbaya koydu. Sonra torbayı plastik kutuya bırakırken yüzük, duyulur bir sesle kutunun içine düştü.

Paris içinden irkildi. *Yüzüğün değeri, muhtemelen senin geçen yıl kazandığının üç katı* diye düşündü. Ancak sakinliğini korumuştur. Kimseye gazetelere satacak bir hikâye vermeyecekti. Bunun yerine, leke içindeki pleksiglas pencerenin arkasından resepsiyon görevlisiyle göz göze geldi ve ona meydan okurcasına bakışlarını dikti. Beklediği gibi, adam gözlerini kaçırıp tekrar bilgisayara dönmüştü.

“Bunu imzala.” Envanter listesini pencereye itekledi. Listede yalnızca bir şey yazıyordu: *Yüzük, elmas, pembe*. Paris, uzatılan evrağı imzaladı.

Masanın arkasından başka bir memur çıkıp sabırsızlıkla beklemeye başladı. Dedektif, Paris’e döndü. Muhtemelen tutuklama sırasında kendini tanıtmıştı ama Paris şu an adını hatırlamıyordu, zaten o sırada ismini duyduğu bile meçhuldü.

“Kıyafetlerini almamız gerekecek,” dedi dedektif. “Terlikleri de. Sana başka bir şey verecekler. Sonra gelip seninle konuşacağım, tamam mı?”

“Avukatımı aramak istiyorum,” dedi Paris.

Dedektif şaşırmamıştı ama hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “İşlemler bittikten sonra arayabilirsin.”

Bir zil sesi duyuldu ve Paris, birkaç kapıdan geçirilip küçük,

parlak bir odaya götürüldü. Mavi bir perdenin arkasındaki köşede kıyafetlerini çıkarması söylendi. Üzerinde sadece iç çamaşırları kalana kadar hızla soyundu. Kendisine verilen eşofman takımını, çorapları ve lastik terlikleri giydi. Kanlı kıyafetlerinden kurtulmuş olmak ve oyuncak gibi görünen terlikler yerine daha normal bir şeyler giymek rahatlatıcıydı. Tüm giysilerde *DOC* harfleri damgalanmıştı.

Parmak izi alındı ve fotoğrafı çekildi. Saçları karmakarışık ama bir saç fırçası ödünç alması da mümkün değildi. Doğrudan kameraya baktı ve çenesini kaldırdı. Jimmy, bir sabıka fotoğrafında suçlu gibi görünmemenin neredeyse imkânsız olduğunu söylemişti. Bunu iyi bilirdi. İki kez alkollü araç kullanmaktan, bir kez de Las Vegas'ta bir gösteri sonrası kendisiyle alay eden bir izleyiciyi hırpalamaktan tutuklanmıştı. Üç sabıka fotoğrafında da suçlu gibi görünüyordu.

İşlemler tamamlandıktan sonra Paris bir kat aşağı inen asansöre yönlendirildi. Ona eşlik eden genç polis, arada sırada ona kaçamak bakışlar atmıştı ama nezarethane hücrelerine varana kadar tek kelime etmedi. Detone bir ses ve ardından gelen bir boğaz temizleme hırıltısı ile, "İçeri gir," dedi. Paris içeri adımını atar atmaz, demir parmaklıklar metalik bir çınlama sesiyle kapandı ve kilitlendi.

Ve işte Paris nezarethaneydi. Hem hayal ettiğinden daha iyi hem de daha kötüydü. Ki bunu pek çok kez hayal etmişti. Beklediğinden daha büyük bir hücreydi ve burada onun dışında sadece bir kişi daha vardı, hücrenin diğer tarafında sızmış bir kadın. Kadının çıplak bacaklarından biri bankın kenarından sarkmıştı ve ayak tabanları simsiyah kir içindeydi. Üzerindeki neon sarısı dar elbisesi, tanımlayamadığı bir maddeyle kaplı lekeler içindeydi. En azından kıyafetlerini değiştirmek zorunda kalmamıştı. Her ne sebeple burada tutuluyorsa, cinayet olmadığı kesindi.

Hücre temiz gibi görünse de parlak floresan ışıklar yakın zamanda silinmiş izleri ortaya çıkarıyordu. Kalan kokulara bakılırsa, bu izler idrar ve kusmuktan kalmaydı. Duvarlar yapı yapış

görünüyordu ve üzerine soluk çay rengi gibi kirli bir bej boya sürülmüştü. Tavanın bir köşesine yerleştirilmiş bir kamera, hücreyi izliyordu.

Hücrenin arka tarafında, duvara sabitlenmiş bir telefonun yanında, üç farklı kefalet şirketinin numaralarının yazılı olduğu plastik kaplı bir tabela asılıydı. Şansı varsa, bunlara ihtiyaç duymayacaktı. Ahizeyi aldı ve ezbere bildiği birkaç numaradan birini tuşladı. *Aç, aç, aç...*

Sesli mesaj. *Lanet olsun.* Kendi sesini duydu, ona bir mesaj bırakmasını söylüyordu.

“Henry, Paris ben,” dedi sessizce. “Cep telefonunu deneyeceğim. Başım dertte.”

Telefonu kapattı, çevir sesini bekledi ve ezbere bildiği ikinci numarayı aradı. Bu da telesekretere düştü. Birkaç adım ötedeki koğuş arkadaşı, kirli saçları yağlanmış yüzüne dökülerek doğruldu. Bulanık, rimel bulaşmış ve bir rakuna benzemiş gözleri ile Paris’e baktı.

“Seni tanıyorum.” Sözleri ağır ve peltek çıkıyordu. Paris, birkaç adım öteden bile onun kokusunu aldı; bozulmuş yiyeceklerle dolu bir viski fabrikası gibi kokuyordu. “Seni daha önce görmüştüm. Sen ünlü birisin.”

Paris duymazdan geldi.

“Sen şu yaşlı adamla evlenen kadınsın.” Kadın odaklanmaya çalışarak gözlerini kırptırdı. Paris yanıt vermeyince, “Ah, anladım, sen bir prensesmişsin, benimle konuşamayacak kadar halıvalısın. Eh, siktir git, prenses,” dedi.

Sonra tekrar uzandı. On saniye sonra yüzü gevşedi ve ağzı açıldı.

Hücrenin dışındaki duvarda bir okul saati vardı ve Paris telefonu tekrar kaldırmadan önce tam dört buçuk dakika bekledi. Bu sefer biri hemen açmıştı.

“Ocean Breath Yoga.”

“Henry.” İş ortağının sesini duymak Paris’in içine büyük bir rahatlama getirdi. “Tanrıya şükür.”

“Vay canına, P, iyi misin?” Henry’nin sesi endişeyle doluydu. “Az önce Jimmy’yi duydum. Ah tatlım, çok üzgünüm. İnanamıyorum–”

“Henry, beni tutukladılar.” Bu kelimeleri söylediğine inanamıyordu. “King County hapishanesinde nezarethanedeyim.”

“Tutuklamayı gördüm. Tam bir saçmalık–”

“Gördün mü? Haberlerde mi?”

“Haberlerde mi? Tatlım, TikTok’ta.” Arkadan bazı sesler duydu ve ardından bir kapının kapanma sesi geldi, Henry’nin kablo-suz telefonu ofisine götürdüğünü anlamıştı. “Parktaki turistlerden biri tutuklanmanı kaydedip yüklemiş. Şu an en çok izlenen video o.”

Elbette bu durum Paris için sürpriz değildi ama Henry’den duymak her şeyi daha da gerçek hâle getiriyordu. Panik hissi-ni bastırdı ve kendine, dağılmak için sonra bolca vakti olacağını hatırlattı.

“Dinle Henry,” dedi. “Benim için Elsie Dixon’ı aramanı istiyorum.”

“Jimmy’nin arkadaşı mı? Partilerde müzikallerden şarkılar söyleyen avukat?”

“Aynen o. Telefonum yok, bu yüzden numarasına ulaşamıyorum.”

“Avukatlık bürosunu Google’da aratırım.”

“Pazar günü, ofiste olmaz. Ama masaya bakarsan, kartvizitlerden birinde cep numarası olabilir. Hemen hapishaneye gelmesini söyle, tamam mı?”

“Kart bulamadım.” Henry’nin çekmeceleri karıştırdığını duyabiliyordu. “Merak etme, bir yolunu bulurum. Ama onun hukuk davalarına baktığını sanıyordum?”

“Mesleğe kamu avukatı olarak başladı,” dedi Paris. “Ve tanıdığım tek avukat o.”

“Tanrım, P...” dedi Henry, gerçekten şaşkın bir sesle. “Hapiste olduğuna inanamıyorum. Filmlerdeki gibi mi?”

Paris etrafına baktı. “Aşağı yukarı. Ama daha kasvetli.”

“Sana bir şey getireyim mi? Yastık? Kitap? Bıçak?”

Henry onu güldürmeye çalışıyordu ama Paris’in yapabildiği tek şey hafif bir homurdanmaydı.

“Seni seviyorum. Sadece Elsie’yi bul, tamam mı? Belki öğretmenlere de neler olduğunu söyleyebilirsin.”

“P, diyorlar ki...” Duraksadı. “Diyorlar ki Jimmy’yi sen öldürmüşsün. Bunun imkânsız olduğunu biliyorum çünkü *seni* tanıyorum. Sen bir katil değilsin.”

“Buna minnettarım,” dedi Paris ve vedalaştıktan sonra telefonu kapattı. Henry her zaman destekleyici bir arkadaş olmuştu ve ona sadıktı. Ama Paris’i gerçekten tanı mıyordu.

Kimse tanı mıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Duyusal adaptasyonun mucizeleri sayesinde Paris'in burnu artık körelmişti ve nezarethaneye ilk girdiğinde onu rahatsız eden çeşitli kokuları artık almıyordu. Ne yazık ki sesler için aynı şeyi söylemek mümkün değildi.

Ellerini kucağına koymuş, bankta oturuyor ve koğuş arkadaşının horlamalarıyla diğerk hücrelerden gelen rasgele konuşmaları duymamazlıktan gelmeye çalışıyordu. Her şey yoluna girecekti. Elsie birazdan burada olacaktı ve ne yapacağını tam olarak bilecekti çünkü Elsie Dixon bir avukatı ve avukatlar bunu yapardı.

Ama Elsie sadece bir avukat değildi. O aynı zamanda Jimmy'nin en yakın arkadaşıydı. İkiisi elli yıl önce, lise yıllarında tanışmışlardı ve bu dostluğun süresi Paris'in hayatta olduğu süreden on bir yıl daha fazlaydı. Kadının sadakatının nerede olduğu tartışılmazdı ve eğer Elsie, Paris'in, en yakın arkadaşını öldürmüş olabileceğine dair en ufak bir şüphe taşıyorsa, bugün ya da başka bir gün, buraya asla gelmeyecekti.

Paris, Elsie'nin geleceğini umuyordu.

Bu sırada beklemekten başka yapılabilecek bir şey yoktu. Elinde kafasını dağıtabilecek ne bir telefon ne de bir kitap olmadığı için, tek yapabildiğı şey düşünmekti. Ne kadar çok düşünürse, Jimmy'nin ölümünün acısı o kadar derinlere işliyordu. Paris bu acıyı hissetmek istemiyordu. Ne burada ne de şimdi çünkü içinde bulunduğu karmaşadan kendini kurtarmaya çalış-

şırken, bu kadar derin bir yasla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Gözlerini kapattı. Kocasını öldürmemiş olsa bile bütün her şey tam tersini gösteriyordu.

Kimsenin bir türlü kabul edemediği şey, Paris'in Jimmy'yi gerçekten sevmiş olmasıydı. Ama bu *romantik* bir sevgi değildi ve insanları rahatsız eden de buydu. Görünüşe göre insanın, hayatını onsuz hayal edemeyeceği, delice âşık olduğu biriyle evlenmesi gerekiyordu. Bu tanıma göre, Paris ile Jimmy'nin sahip olduğu şey aşk sayılmazdı. Ayakları hep yere sağlam basıyordu. Muhtemelen birlikte geçirdikleri zamandan daha fazlasını ayrı geçiriyorlardı. Ve *elbette*, birbirleri olmadan da gayet yaşayabilirlerdi. *Lütfen*. Jimmy, Paris ile tanışmadan önce tam altmış beş yıl yaşamış ve çoğu komedyenin asla ulaşamayacağı bir başarı elde etmişti. Paris ise Jimmy ile tanıştığında otuz altı yaşındaydı ve kendi başına gayet iyiydi. O, yaşlı bir ruha sahipti; Jimmy'nin ise yüreği gençti. İlişkileri bu şekilde yürüyordu.

Yine de herkesin gördüğü tek şey –basın, Jimmy'nin arkadaşları ve özellikle Elsie'nin– yirmi dokuz yıllık yaş farkıydı.

“Birlikte iyiyiz, sence de öyle değil mi?” diye sormuştu Jimmy bir çarşamba öğlen yemeğinde. Yaklaşık dokuz aydır görüşüyorlardı. “Hiç evlenmeyi düşündün mü?”

“Kiminle?”

“Benimle, sersem.”

Paris neredeyse paylaştıkları kepek ekmekli pastırmalı sandviç ile boğulacaktı. Jimmy, içerisinde et olmayan bir sandviç yemeye asla yanaşmazdı.

“Bana evlilik mi teklif mi ediyorsun?” diye sordu.

“Sanırım ediyorum.”

Bu romantik bir teklif değildi. Ne Jimmy ne de Paris böyle biri değildi. İkisi de hayatlarını birlikte geçirmeye karar veren iki yetişkindi ve bu ikisi için de yeterliydi. Üç ay sonra Kauai'de bir kumsalda, gün batımında samimi bir törenle evlendiler. Jimmy'nin yakın arkadaşı, eşi Paris'ten daha genç olan ünlü bir Hollywood yönetmeni, küçük bir grubu özel jetiyle oraya götürmüştü. Elsie

oradaydı –yalnız gelmişti çünkü ikinci evliliği on yıl önce sona erdiğinden beri özel birini bulamamıştı– ve Henry ile uzun süredir birlikte olduğu partneri Brent de oradaydı. Yan komşuları Bob ve Elaine Cavanaugh da davetliydi. Ve tabii ki Zoe de.

Jimmy’nin kıvrırcık saçlı asistanı aklına geldikçe, Paris’in bir şeyleri bıçaklama isteği uyanıyordu.

“Peralta. Avukatın geldi.”

Gözlerini açtığı anda, hücre kapısını açan kişinin, daha önce gördüğü genç memur olduğunu fark etti. Nasıl olduysa üç saat geçmişti. Jimmy’nin en eski dostunun adliyeye sadece yirmi dakika uzaklıkta yaşadığını düşünürsek, Elsie’nin buraya gelmesi biraz uzun sürmüştü.

Ama en azından buradaydı. Ve memur *avukatın* demişti. Bunun, Elsie’nin ona yardım etmek için orada olduğu anlamına geldiğini umuyordu.

“Garza,” memur bu kez daha yüksek sesle seslendi. Paris’in hücre arkadaşı adının seslenildiğini duyunca yeniden uyandı. “Kefaletin ödendi. Hadi.”

Kadın esneyerek ayağa kalktı ve Paris’e parmaklarını salladı. Tırnaklarına, elbisesiyle aynı tenis topu sarısı bir oje sürülmüştü. Hâlâ sarhoş gibi görünüyordu ve neredeyse Elsie’ye çarpıyordu ama Elsie son anda kenara çekildi. Elsie’nin burnu, kadının kokusunu alınca hafifçe buruştu.

“Güle güle, prenses,” dedi omzunun üzerinden, koridorun sonunda kaybolmadan önce.

Sonunda, avukat içeri girme izni aldı. Elsie Dixon sadece bir elli beş boyundaydı ama bir seksen boyunda biri kadar güçlü bir kişiliği vardı. Gümüş rengi saçları çene hizasında kesilmiş kısacık bir modeldeydi, bu onun imza tarzıydı. Giyimi ise sanki kız kızı bir pazar kahvaltısına gidiyormuş gibi şıktı, tabii bu kahvaltı tropik bir gemi gezisindeyse. Pembe topuklu ayakkabıları, dökümlü pembe bluzu ve çiçek desenli eteğiyle uyumluydu. Gösterişli turkuaz kolyesi ise mavi gözlerini tamamlıyordu. Bu, onun için gayet sıradan bir kıyafetti.

Elsie'nin gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Ne Paris'e selam verdi ne de nasıl olduğunu sordu. Oturmadan önce bankın üzerindeki tozu eliyle silkeledi.

"Bir görüşme odası talep ettim ama hepsi dolu," dedi yaşlı kadın, hızlı ve net bir şekilde. "Bu yüzden burada konuşmamız gerekecek. Yalnız olsak da başını öne eğ ve kısık sesle konuş. Kimin dinlediğini asla bilemezsin."

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Paris alçak bir sesle.

Elsie cevap vermedi. Bunun yerine evrak çantasını açtı ve içinden çizgili bir not defteri, okuma gözlüğü ve yan tarafında firmasının ismi işlenmiş olan zarif siyah altın bir dolma kalem çıkardı. Elsie, Strathroy, Oakwood ve Strauss firmasının ortaklardan biriydi, artık ceza avukatı olmasa da eskiden öyleydi. Kariyerine kamu avukatı olarak başlamış, birkaç yıl sonra özel sektöre geçiş yapmıştı. Şimdi ise hukuk avukatıydı ve Jimmy, her zaman onun mahkemede sert biri olduğunu söylledi.

Paris, Elsie'nin durumuna ne kadar yardımcı olabileceğinden emin değildi ama en azından avukat geldiği için minnettardı. Diğer kadın, her zaman Jimmy'ye karşı aşırı korumacıydı ve Paris'e en başından beri şüpheyile yaklaşmıştı. Paris ve Elsie'nin ilk kez tanıştığı gece, Elsie doğrudan Jimmy'nin yeni ve kendisinden çok daha genç kız arkadaşına sadece yeşil kart için mi burada olduğunu sormuştu. O sırada kadının üçüncü kadeh şarabını içtiği de bir gerçektir ama yine de.

"Zaten ABD vatandaşı olabileceğim aklına bile gelmedi," diye öfkelenmişti Paris, daha sonra Jimmy'ye. "Ten rengim beyaz olsaydı, bana bunu sorar mıydı?"

"Bunu sordu çünkü kıskanıyor," demişti Jimmy, Paris'in yüzüne düşen bir tutam saçı geriye atarken. "Sana karşı açık olacağım, lisede onunla çıkmıştık. Ben sınıfın haylazıydım, o ise okul birincisi. Mezun olduktan sonra Los Angeles'a taşındığımda kalbini kırdım. İlk başta hiçbir kız arkadaşına iyi davranmaz. Ama zamanla düzelir. Hep böyledir."

Zamanla Paris ve Elsie birbirlerine tahammül etmeyi öğren-

diler, özellikle de iki önemli konuda aynı fikirde olduklarını keşfettiklerinde: İkisi de Jimmy'nin altmış sekiz yaşında kariyerine geri dönüş yapmasından endişe duyuyordu (tabii çok farklı nedenlerle), ve ikisi de bu geri dönüşün gerçekleşmesinden dolayı tamamen Zoe'yi suçluyordu. Eğer Paris, Elsie'yi Jimmy'yi öldürmediğine inandırabilirse belki de başkalarını da ikna etme şansı olabilirdi.

"Jimmy'yi ben öldürmedim," dedi Paris sonunda, sessizliğe daha fazla dayanamayarak.

"Eğer öldürdüğünü düşünseydim," dedi Elsie sakın bir şekilde, "Burada olmazdım."

Paris derin bir nefes aldı ve rahatlamış bir şekilde duvara yaslandı. Ama saçları yapışkan bir şeye değince hemen doğruldu.

Elsie kalemini tıklattı, mürekkebinin test etti. Okuma gözlüğünü kontrol etti ve bluzunun kenarıyla bir lekeyi silerek temizledi. Elleri durmadan hareket ediyordu; sanki hissettiği her şeyi ellerine kanallandırmaya çalışıyordu, sanki hareketsiz kalmaktan korkuyordu çünkü durmak, gerçekten korkunç bir şeyin olduğunu tam anlamıyla kavramasına neden olacaktı.

Çünkü korkunç bir şey gerçekten olmuştu.

"Elsie, çok üzgünüm—"

"Bunları sonra konuşuruz, tamam mı? Vaktimiz dar," Ellerin aksine, Elsie'nin sesi son derece sakin. "Şu an, soracağım tüm sorulara olabildiğince doğru cevap vermeni istiyorum. On dakika içinde Dedektif Kellogg ile görüşeceğiz. Ben gelmeden seni sorgulamaya çalıştı mı?"

"Buraya gelir gelmez avukat çağırmak istedim," dedi Paris. "Elsie, Jimmy—"

Elsie elini kaldırdı. "Sonra konuşuruz. Bırak işimi yapayım. Sorularıma cevap vermen gerekiyor."

Paris sustu.

"Tutuklandığından beri biriyle konuştun mu?"

"Hayır."

"Gözaltına alındığından beri?"

"Hayır."

"Ya az önce neşe saçarak giden kadın, onunla konuştun mu?"

"Hiç kimseye bir şey söylemedim."

"İyi." Elsie'nin sesi yeniden sertleşti. "Tamam. Cinayet şüphesiyle tutuklandın ama bu resmi bir suçlama değil. Dava çok göz önünde, bu yüzden hata yapmayı göze alamazlar. Gözaltı raporunda okuduğuma göre ellerindeki her şey dolaylı delillere dayanıyor. Jimmy ile evliydin, o evde yaşıyorsun; banyoda olman ve bazı şeylere dokunmuş olman normal ve beklenen bir durum. Şimdi, iyice düşünmeni istiyorum. Jimmy'nin öldüğünü ne zaman fark ettin?"

"Dün gece," dedi Paris. "Vancouver'dan yeni dönmüştüm--"

"Kaçta?"

"Şey, iki... belki sabah iki buçuk. Çok geç."

"Arabayla mı, uçakla mı geldin?"

"Arabayla."

"Yani gece yarısı civarında sınırı geçtin?"

"O civarlarda."

Elsie not defterine hızlıca bir şeyler karaladı. "Sonra ne oldu?"

"Eve vardığımda alarmin kurulu olmadığını fark ettim. Ama bu pek şaşırtıcı değildi çünkü Jimmy çoğu zaman umursamazdı. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Elsie başını kaldırmadan hafifçe onayladı.

"Yatmaya hazırlanmak için doğrudan üst kata çıktım. Jimmy, ne kadar geç olursa olsun her zaman eve geldiğimi bilmek ister, bu yüzden koridordan geçip onun yatak odasına gittim."

"Onun yatak odası mı?"

"Evet, onun yatak odası."

Elsie kaşını kaldırdı. "Farklı odalarda mı yatıyorsunuz?"

"Evet."

"Bu ne zaman başladı?"

"Bu hep böyleydi," dedi Paris. "İkimiz de başka biriyle iyi uyuyamıyoruz. Ona çok sıcak basıyor, bu yüzden sürekli dönüp duruyor ve en ufak bir hareket beni uyandırıyor."

Jimmy, uyuma düzenlerinin birilerinin öğrenmesinde dolayı utançtan yerin dibine girerdi ama bu çok da önemli bir şey değildi. Paris'in Elsie'ye söylediği doğrudu, ikisi de yalnız uyumayı tercih ediyordu. Bu, aralarında bir sorun olduğu anlamına gelmiyordu ama insanlar her şeye anlam yüklerlerdi.

"Yani onun yatak odasına girdin," dedi Elsie. "Kapı açık mıydı, kapalı mı?"

"Hatırlamıyorum."

"Düşün."

Paris, Elsie'yi hiç bu şekilde, avukat modunda görmemişti ve açıkçası biraz ürkütücüydü. Onun şu anki hâli ve normal versiyonunu bağdaştırmak zor geliyordu. Bir ay önce Paris ve Jimmy'nin evlilik yıl dönümü partisinde, Elsie bir elinde şarap kadehi diğerinde mikrofon, *Camelot* müzikalinden "If Ever I Would Leave You" şarkısını büyük bir piyano üzerinde söylerken oldukça farklı görünüyordu.

"Kapı aralıktı," dedi Paris. "Sanırım kapı kolunu çevirmedim. Sadece ittirdim."

"Devam et."

"Banyoda ışığın açık olduğunu gördüm--"

"Bir dakika, başa dön. Yatak üzerinde yatılmış gibi mi görünüyor?"

"Ben--" Paris durakladı. "Yatağa bakmadım. Banyo ışığını gördüm ve doğrudan oraya gittim."

"Banyo kapısı açık mıydı, kapalı mı?"

"Açıktı, yarı yarıya. Yaklaştığımda onu küvette gördüm."

"Peki, tam olarak ne gördün?"

Paris derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Jimmy'yi küvette yatarken gözünün önüne getirebiliyordu. Üzerinde şort ve bir tişört vardı, başı tuhaf bir açıyla yana düşmüştü. Gözleri açıktı. Bir kolu küvetin kenarından sarkıyordu ve küvet yarıya kadar kırmızı suyla doluydu. Ama bu sadece su değildi. Kanla karışmış suydur. Çok fazla kanla.

"Küvetteydi." Paris'in sesi, kendi kulağına bile uzak bir yer-

den geliyormuş gibi geliyordu. “Ölmüş gibi görünüyordu ama emin olamadım. Hemen yanına gidip bileğine ve sonra boynuna bastırdım. Nabızı yoktu. Derisi soğuktu.”

Ve çığlıklar vardı. Çok fazla çığlık. Paris’ten geliyordu.

Elsie gözlerini kısaca kapattı. “Nasıl öldüğünü anlayabildin mi?”

“Hayır. Küvette o kadar çok kan vardı ki göremedim.”

“Peki sonra ne yaptın?”

“Onu kaldırmaya çalıştım.”

Elsie not defterinden başını kaldırdı. “Neden?”

“Biliyorum, mantıklı gelmiyor ama... Onu orada bırakmak istemedim.” Paris gözlerini kaçırdı. “Ama çok ağırdı ve tam olarak tutamıyordum. Onu çıkarmaya çalıştığımda kaydı ve banyo suyu her yere sıçradı, tüm zemine, üstüme.”

“Sonra ne yaptın?”

“Ayağımın bir şeye değdiğini hissettim ve aşağıya baktığımda parlak bir şeyin ucunu gördüm. Eğilip onu almaya çalıştım... ve sanırım kaydım, çünkü ondan sonrasını hatırlamıyorum.”

“Rapor, başını çarptığını söylüyor.”

“Sanırım öyle.” Paris, başındaki kelebekli bandaja dokundu. “Tek bildiğim, uyandığımda yüz üstüydüm ve güneş doğmuştu. Her yerde kan vardı. Biri çığlık atıyordu ve adımı duydum. Doğrulup oturdum ve banyonun hemen dışında duran polis memurlarını gördüm. Ayağa kalkmaya çalıştığımda, memurlar hemen silahlarını çekti.”

“Rapor, elinde bir ustura olduğunu söylüyor.”

“Onlar bana söyleyene kadar bunu fark etmemiştim.” Paris, Elsie’ye baktı. “Memurlardan biri, ‘Bayan Peralta, lütfen silahı yere bırakın,’ dedi ve aşağıya baktığımda elimde ustura olduğunu gördüm. Bunun bir silah olmadığını, sadece Jimmy’nin usturalarından biri olduğunu anlatmaya çalıştım ama ağzımdan kelimeleri çıkartamadım.”

“Rapor, usturayı savurduğunu söylüyor.” Elsie kaşını kaldırdı. “Kullandıkları kelimeler *tehditkâr bir şekilde* idi.”

“Tanrı aşkına, niyetim bu değildi,” dedi Paris çaresizce. “Muhtemelen öyle görünmüş olabilir, bunu anlıyorum. Başım zonkluyordu ve Zoe çılgık atmayı kesmediği için onları duymakta zorlanıyordum. ‘Usturayı bırak,’ dediklerinde bıraktım. Ama hâlâ bana bakıyorlardı, sanki korku filminden fırlamışım gibi. O zaman aynada kendimi gördüm. Mezuniyetteki Carrie gibi görünüyordum.”

“Sonra ne oldu?”

“Memurlardan biri bana yavaşça dönmemi söyledi. Ellerimi kelepçeledi, haklarımı okudu. Beni yatak odasından çıkarırlarken Zoe merdivenlerin dibindeydi, hâlâ bana bağılıyor, Jimmy’yi nasıl öldürebildiğimi, bunu nasıl yapabildiğimi soruyordu. Ve sonra dedektif, ‘Bayan Peralta, kocanızı siz mi öldürdünüz?’ dedi.”

“Ve sen ne dedin?”

“‘Hatırlamıyorum’ dedim.”

Elsie iç çekti, alnındaki çizgiler derinleşmişti. “Pek iyi bir cevap değil.”

“O an öyle çıktı işte.” Paris, kendi sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. “Elsie, sanırım Jimmy intihar etti. Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor ama—”

“Aslında hiç de öyle gelmiyor.” Elsie kalemini bıraktı ve Paris’in gözlerine baktı. “Sadece bir daha deneyeceğini hiç düşünmemiştim.”

Paris’in ağzı açık kaldı. “Bir daha mı?”

“Sana hiç söylemedi mi?”

Hayır, söylemedi. “Bana sadece aşırı dozlardan bahsetmişti.”

“Çok uzun zaman önceydi, *Poughkeepsie Prensi* sona erdikten yaklaşık bir yıl sonra. Annesi öldükten kısa bir süre sonra.” Elsie’nin gözleri doldu. “Bir intihar notu bile bırakmıştı. Sana söylememesine şaşırmadım aslında. Bu konuda derin bir utanç duyuyordu. Bir hafta hastanede yattı. Bunu basından saklamayı başarmıştık. Bu... zor bir dönemdi.”

“Bir not görmedim.”

“Olay yeri inceleme ekibinin bir not araması gerektiğinden

bahsedeceğim.” Not defterine bunu yazarken Elsie’nin yüz ifadesi anlaşılmazdı. “Ama sana dürüst olacağım, Paris. Durum kötü görünüyor. Tanıklar ya da bir intihar notu olmadan, muhtemelen cinayet davası açabilirler. Uyluk atardamarı kesilmiş. Bu, birinin kendini kesmesi için alışılmadık bir yer diyeceklerdir; çünkü öyle.”

Paris çöktü.

“Ama elimizde bir avantaj var,” dedi Elsie, ancak ne olduğunu açıklayamadan memur geri geldi.

İki kadın da hücre kapısı tekrar açıldığında başlarını kaldırdı. “Dedektif Kellogg sizi üç numaralı odada bekliyor,” dedi memur.

Elsie evrak çantasını topladı. “Ben aksini söylemedikçe, sorularının hepsine cevap ver. Öyle bir durumda ise susacaksın. Derhâl.”

“Anladım.”

Memurun peşinden koridorda ilerlerken Paris’in elleri titremeye başladı. Gerçek nihayet kendini hissettirmeye başlıyordu. Jimmy gerçekten ölmüştü. Eve gittiğinde orada olmayacaktı. Ona akşam yemeği için bir şeyler pişirmek isteyip istemediğini, onun için ızgarada somon veya biftek yapabileceğini söylemeyecekti. Alnının üstüne bir öpücük kondurup, “Benim için fark etmez, bebeğim, sen ne istersen olur,” demeyecekti.

Paris’in kocası, hayatının en büyük aşkı olmayabilirdi –o unvan hâlâ yıllar önce, başka bir hayatında çok farklı bir insanken tanıdığı birine aitti– ama Jimmy Peralta, *bu* hayattaki aşkıydı, eski hayatının küllerinden kurduğu bu yeni hayattaki.

Odaya vardıklarında boğazındaki hıçkırığı zorla bastırdı. O anda zihninde istemediği bir ses belirdi, her zaman davetsiz bir misafir, en kötü zamanlarda beyninde kıvrılan o yılan.

Sen tamamen işe yaramazsın. Ağlamayı kes, yoksa seni tekrar çok fena benzetirim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karşı karşıya oturduklarında Paris, dedektif Kellogg'un oldukça güzel olduğunu fark etmişti. Gerçek bir dedektiften çok, bir televizyon dizisinde dedektifi oynayan bir aktrise benziyordu. Uzun sarı atkuyruğu başını salladıkça dalgalanıyordu. Ki bunu sık sık yapıyordu.

"Onu temsil etmenize şaşırdım," dedi dedektif Elsie'ye. "Merhumla yakın arkadaş olduğunuzu duymuştum. Gerçekten suçsuz olduğuna inanıyor olmalısınız."

"Çünkü suçsuz," dedi Elsie.

"Bunlara geçmeden önce, dün gece *siz* neredeydiniz, Bayan Dixon?" Kellogg'un sesi dostaneydi. Elsie gibi önünde bir not defteri vardı ama bu küçük, arka cebine sığacak boyuttaydı. Kalemi masaya hafifçe vuruyordu.

"*Bana* mı soruyorsunuz dün gece nerede olduğumu?"

Dedektif gülümsedi. "Jimmy Peralta'yı tanıyan herkese soruyorum. Siz Bayan Peralta'nın avukatı olabilirsiniz ama Bay Peralta'nın en yakın arkadaşıydınız. Ya da öyle olduğunuzu duyduk."

Elsie, Paris ile bakıştı ve iç çekti. "Dokuz civarında arkadaşlarımla yemeğe çıkmıştım. İsimlerini ve restoranın adını da memnuniyetle verebilirim. Dokuz buçuk gibi eve geldim ve direkt yatağa gittim."

"Bay Peralta'yı en son ne zaman gördünüz?" Kellogg hâlâ sorularını Elsie'ye yöneltiyordu.

“Geçen hafta. Sanırım pazartesi günü.”

“Salı günüydü,” dedi Paris, Elsie’ye. “Sabah dersi için yola çıkarken sen de yanaşıyordun.”

Avukat başını salladı. “Doğru, salı günü. Jimmy ile kahvaltıyla gitmiştik.”

“Tamam.” Kellogg tatmin olmuş görünüyordu. “Sadece soruyorum çünkü Bay Peralta’nın banyosundaki taşınabilir kaset çalarından çıkardığımız kasette sizin sesiniz vardı. Burada bir kaset çalar bulmak kolay olmadı, ama evet, kasette planlarınızla ilgili bir şeyler söylediğiniz kaydedilmiş.”

“Jimmy, banyoda aynanın karşısında şakalarını prova etmeyi severdi,” dedi Paris. Aklına kocasının aynaya doğru coşkuyla el kol hareketleri yaptığı bir görüntü geldi ve içini bir hüznün kapladı. “Eski teybini kullanırdı.”

“Kaset üreticilerini tek başına ayakta tutuyordu,” diye ekledi Elsie.

“Artık her telefonda ses kaydedici uygulama var,” dedi Kellogg. “Bunu kullanmak daha kolay olmaz mıydı?”

Paris ve Elsie aynı anda güldüler.

“Ne?” dedi dedektif, gözlerini ikisi arasında gezdirerek. “Bunun nesi komik?”

“Jimmy tam bir eski kafalıydı, Dedektif,” dedi Elsie. “Dört yıl öncesine kadar tuşlu bir telefonu vardı ve hâlâ oturma odasında bir video kaset oynatıcısı duruyor. Sonuç olarak, ben bir şüpheli miyim?”

“Şu an için değil, ama her şey olabilir.” Kellogg gülümsedi ve ardından Paris’e döndü. “Şimdi sıra sende. Kocanın asistanı Zoe Moffatt’a göre hafta sonu için şehir dışında olman gerekiyormuş. Nereye gittin?”

Paris, Elsie’ye baktı ve o da başını salladı.

“Vancouver’a gittim,” diye cevapladı Paris. “Uluslararası Yoga Konferansı ve Fuarı için.”

“Kimle gittin?”

“Kimseyle.”

“Nerede kaldın?”

“Pan Pacific.”

“Ne kadar kaldın?”

“Perşembe öğleden sonradan, dün akşama kadar.”

Kellogg, not defterinin yanındaki dosyayı açarak belgeleri karıştırdı. “Peki Vancouver’dan ne zaman ayrıldın?”

“Eve geldiğimde saat sabah ikiyi geçiyordu, iki buçuk gibiydi,” dedi Paris.

Dedektif gülümsedi. “Ben sana ne zaman eve geldiğini sormadım. Sana Vancouver’dan ne zaman ayrıldığını sordum. Otel kayıtlarına göre odayı üç gece için ayırtmışsın. Neden erken ayrıldın?”

“Görmek istediğim başka bir panel kalmamıştı,” diye yanıtladı Paris.

“Bunların ne alakası var?” diye çıkıştı Elsie. “Sınır polisi, arabasının sınırı geçerken ki fotoğraflarını sana hemen gönderebilir. Ya da evlerinin karşısındaki parkın güvenlik kameralarını kontrol edebilirsin.”

“Park daha çok bir seyir terası gibi ve sadece iki kamera var. Onlardan biri çalışmıyor, diğeri ise şehre bakıyor, evlere değil.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi Paris inanamayarak.

“Boş ver bunu,” dedi Elsie ona, ama gözlerini dedektiften ayırmadı. “Bu, gayet açık bir intihar vakası, Dedektif Kellogg. Jimmy Peralta’nın bilinen bir bağımlılık ve depresyon geçmişi var, yıllar önceki bir intihar girişimi de buna dahil.”

“Belki de öyle,” dedi Kellogg. “Ama beni rahatsız eden şey şu: Jimmy’nin asistanı Zoe Moffatt, Jimmy ile saat ondaki toplantısı için ön kapıdaki şifreyi kullanarak bu sabah eve girmiş. Bay Peralta belirlenen saatte aşağı inmediğinde, Zoe yukarı seslenmiş. Kimse cevap vermeyince garajı kontrol etmiş ve Jimmy’nin arabasının orada olduğunu görmüş, fakat yanında hâlâ Kanada’da olması gereken Paris’in de arabası varmış. Zoe tekrar seslenmiş ve yine cevap alamamış. Ne olup bittiğinden endişelenerek yukarı çıkmış ve o sırada patronunu banyoda ölü

bulmuş; Bay Peralta küvette, Paris ise yerde, kanlar içinde, elinde cinayet silahıyla.”

“Cinayet silahı değil, çünkü bu bir cinayet değil,” diye karşılık verdi Elsie. “Ve henüz Jimmy’nin ölümüne neden olan şeyin gerçekten o ustura olduğu doğrulanmadı. Sadece banyoda bulunduğu için böyle varsayıyorsunuz. Adli tabibin ön tahmini, ölümün akşam dokuz ile gece yarısı arasında gerçekleştiği yönünde. Müvekkilim o saatte evin yakınında bile değildi. Tekrar ediyorum, neden sınır polisinden Paris’in sınırı geçtiği zamana dair fotoğrafları istemiyorsunuz ki böylece hepimiz evimize dönebiliriz?”

“Görünüşe göre ABD Sınır Devriyesi, geçen gece bir tür teknik arıza yaşamış bu yüzden şu an için hiçbir şeyi doğrulayamıyorlar.” Dedektif, Elsie’ye konuşuyordu ama gözlerini Paris’ten ayırmamıştı. “Ve bu sorun çözülene kadar müvekkilinizin kocası öldüğü sırada nerede olduğunu bilmiyoruz.”

“Telefon kayıtlarını kontrol edin,” dedi Elsie.

Siktir.

“Denedik.” Kellogg arkasına yaslanarak bu kez doğrudan Paris’e hitap etti. “Ama anlaşılan hafta sonu boyunca telefonunuz hiç evden çıkmamış.”

“Evde unutmuştum.” Paris, ses tonunu sakın tutmak için çaba harcıyordu. Yalan söylerken acele etmemek ya da fazla açıklama yapmamak her zaman en iyisiydi. “Sınırı geçmeye yaklaştığımda fark ettim.”

“Tüm hafta sonunu telefonsuz mu geçirdiniz?”

“Evet.” Bir yalan daha. Paris gözlerini bile kırpmadı.

Dedektif gülümsedi. “Bu da sizi dünyanın en şanssız insanı yapıyor.”

“Bu sebeple onu burada mı tutacaksınız gerçekten?” Elsie ya çok iyi bir oyuncuydu ya da gerçekten şaşkına dönmüştü. Paris, ilkinde bahse giriyordu.

“Cinayet şüphelilerini çok daha azıyla da tutmuşluğum var,” dedi Kellogg. “Çünkü bu bir *cınayet*, avukat hanım. Müvekkiliniz

kocasından neredeyse otuz yaş küçük, kocası çok ünlü ve çok zengin bir adamdı.”

“Ee, ne olmuş? Jimmy’nin vasiyetinin neredeyse tamamı hayır kurumlarına gidiyor. Bunu biliyorum.” Elsie kollarını göğsünde kavuşturdu. “Çünkü vasiyeti ben hazırladım. Müvekkilimin kocasını öldürmek için hiçbir nedeni yok.”

“Şu âna kadar bildiğimiz kadarıyla. Araştırmamıza henüz yeni başladık ve emin olun, her taşın altına bakacağız.” Dedektif Kellogg, Paris’e küçük bir gülümseme daha attı. “Biraz gizemli birisiniz, biliyor musunuz? Bu da beni... detaylıca soruşturmaya itiyor.”

Paris’in midesinde bir korku alevlendi ve bunu belli etmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

“Unutmayalım ki memurlar onu tutukladıktan sonra kabul ettiği ilginç bir şey var,” diye ekledi Kellogg.

“Başını çarptıktan sonra söylediği birkaç anlamsız sözü mü diyorsunuz?” Elsie küçümseyerek burnundan soludu. “Bu bir itiraf değil, bir kafa karışıklığı. Müvekkilimi evine gönderin ki kocasının yasını doğru düzgün tutabilsin.”

“Evet, bu konuda.” Dedektif başını yana eğdi ve atkuyruğu arkasında sallandı. “Gerçekten üzgün müsünüz, Bayan Peralta? Çünkü hiç öyle görünmüyorsunuz.”

Elsie elini Paris’in koluna koydu. “Cevap verme—”

“Nasıl yas tuttuğum sizi hiç ilgilendirmez,” diye sert bir şekilde araya girdi Paris, avukatını görmezden gelerek. “Kusura bakmayın, kocasını öldürmekle suçlandıktan birkaç saat sonra bir dulun nasıl davranması gerektiğine uygun değilsem. Bir dahaki sefere uygun davranışları içeren notu önceden okur ve ona göre prova yaparım.”

Kellogg’un yüzündeki küçücük gülümseme kalmaya devam etti ve not defterine hafifçe vurdu. “Tam olarak onu nasıl bulduğunuzu anlatın.”

Paris, avukatına anlattığı aynı hikâyeyi tekrar etti ve ikinci kez anlatmanın çok daha kolay olduğunu fark etti.

“Bana söyleyin, Bayan Peralta,” dedi dedektif, Paris hikâye-

sini bitirdiğinde. “Eğer ikinizin de emin olduğu gibi kocanız gerçekten kendi canına kıydıysa, neden bacağını kesti? Neden bileklerini değil? Çoğu insanın yapacağı şey bu olurdu.”

“Buna ben cevap verebilirim,” dedi Elsie kendinden emin bir şekilde ve Paris şaşkınlıkla ona döndü. “Jimmy önceki intihar girişiminde kolunu kesmişti. Ölmedi ama kolunun yarısını kaplayan yara izi onu her zaman rahatsız etmişti.”

“Demek o iz böyle olmuş?” dedi Paris, şaşkınlıkla Elsie’ye bakarak. “Bana kafası güzelken levha cam bir pencereden düştüğünü söylemişti.”

“Düşmüştü. Ama o iz öyle oluşmadı.”

Paris sandalyesine yaslandı. Jimmy’nin geçmişi hakkında bilmediği başka neler vardı? Görünüşe göre, kocasının da en az onun kadar sırrı vardı.

“Bana mantıklı geliyor,” dedi Elsie, dikkatini tekrar Dedektif Kellogg’a çevirerek. “Vücudunda kolayca saklayabileceği bir yer seçmiş olması, eğer hayatta kalırsa diye, gelecekteki kendini kormanın bir yolu olurdu.”

“Aksini bilmesem, onu bu kadar iyi tanıdığınıza göre sizi eşî sanırdım,” dedi Kellogg, Elsie’ye bakarak. Sonra tekrar Paris’e döndü. “Neyse, parçaları birleştirmek için bolca vaktimiz var. Önümüzdeki bir iki gün içinde ne çıkacağını asla bilemezsiniz.”

Paris’in midesi yanmaya başladı.

“Burada işimiz bitti,” dedi Elsie.

“Tahmin etmiştim,” dedi dedektif.

Elsie kapıyı çalmak için ayağa kalktı. Dedektif Kellogg ise oturduğu yerden Paris’e düşünceli bir şekilde bakmaya devam etti, sanki onu çözmeye çalışıyordu. Dedektif Mısır Gevreği* ne kadar uğraşırsa uğraşsın, şu âna kadar kimse Paris’i tam anlamıyla çözebilmiş değildi.

“Burada ne kadar daha kalmam gerekiyor?” diye sordu Paris, polis memurunu takip ederek nezarethaneye geri dönerken

* Dedektifin ismi olan Kellogg aynı zamanda bir mısır gevreği markasıdır.

“Seni yetmiş iki saate kadar tutabilirler, bu süre sonunda ya resmi olarak suçlamada bulunmaları ya da serbest bırakmaları gerekiyor.”

“Üç gün mü?” Paris avukatının kolunu sıkıca kavradı. “Elsie, burada o kadar uzun süre kalamam.”

“O kadar uzun sürmez,” dedi Elsie, Paris’in elini hafifçe okşayarak. “Daha sonra geri geleceğim. Şimdilik sakin ol. Ve unutma, kimseyle tek kelime etme. Ne olduğunu yakında kanıtlayacağız.”

Hücreye vardıklarında, parmaklıkların ardından kirli duvarlara bakarken Paris’in içinde aniden bir klostrofobi dalgası yükseldi. Tekrar oraya girmemek için her şeyini verirdi ve şimdiden böyle hissediyorsa, hapishanede nasıl hayatta kalacaktı? Adım atacak gücü bulamadı, ta ki memur elini sırtına koyup onu içeri itene kadar. Arkasından kapı kilitlendi.

“Paris,” dedi Elsie, sesi titreyerek. Paris arkasını döndü. “Neden Jimmy bana zorlandığını söylemedi? Bana her zaman her şeyi anlatırdı. Nasıl fark edemedim? Bilseydim, belki de...” Boğazı düğümlendi.

Paris, elini parmaklıkların arasından uzattı. “Sen Jimmy’yi herkesten iyi tanıyordun ve yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmenin onun için ne kadar zor olduğunu da biliyorsun. Zoe neredeyse her gün evdeydi, ama o bile bilmiyordu. Sen nasıl bilebilirdin?”

Elsie başını sallayıp Paris’in elini kısa bir süre sıktıktan sonra bıraktı. Paris, söylediklerinin Elsie’yi rahatlatmış olduğunu biliyordu ve büyük ölçüde doğrudu. Jimmy’nin zorlandığını Elsie de Zoe de bilemezdi.

Çünkü Paris de bilmiyordu.

* * *

Elsie ayrıldıktan sonra, Paris tekrar Henry’yi aradı.

“Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum,” dedi Paris. “Üzgünüm, bunun seni zor bir durumda bıraktığını biliyorum.”

“Başa çıkabilirim,” dedi Henry ama sesinde öncekine kıyasla daha fazla endişe vardı. “Tüm ekip senin arkanda. Bazı üyeler

tutuklama videosu yüzünden sorular sordular ama herkese tutuklanmanın suçlanmakla aynı şey olmadığını hatırlatıyorum.”

“Çoğu insanın aradaki farkı anlayacağını sanmıyorum. Ama yine de teşekkür ederim.”

Bir kez daha vedalaşıp telefonu kapattılar.

Henry Chu iyi bir adamdı ve Paris, ona iş ortağı ve stüdyo müdürü olarak sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. On yıl önce, Henry ilk kez Ocean Breath'e geldiğinde, Amazon'da stresli ve yorucu bir programlama işi yüzünden tansiyonu fırlamıştı. O zamanlar Paris, Fremont mahallesindeki küçük bir stüdyoda, ufak bir iş hanının ikinci katında, boncuk dükkânı, bir özel dedektif ofisi ve sadece cuma günleri çalışan bir medyumla aynı binada çalışıyordu. Henry için yoga, balık için deniz ne ise o olmuştu ve haftada beş gün yapıyordu. Birkaç ay sonra, Paris'in yeni üyeler çekmekte zorlandığını fark eden Henry, bir Groupon yapmasını önerdi ve Ocean Breath'in müşteri kitlesi büyümeye başladı.

Sonunda Henry, Amazon'dan cömert bir kıdem tazminatıyla ayrıldı. Stüdyonun rezervasyon sistemi çöktüğünde, ortaklık teklif edip sistemin daha iyisini tasarlamayı teklif etti. Paris de onu işe alma fırsatına hemen atladı. Bu, stüdyonun mali yükünü büyük ölçüde hafifletti ve Paris'e daha fazla ders verme imkânı sağladı. Ardından Ocean Breath'i şu anki yerine, bir Whole Foods Market'in yakınında, tamamen farklı bir müşteri kitlesini çeken muhteşem bir alana taşıdılar.

Yeni mekân, Jimmy ile tanıştığı yerdı. En azından insanlara anlatmaya karar verdikleri hikâye buydu. Kimse bunu sorgulamadı, çünkü kimse umursamıyordu. Emekli bir komedyenle bir yoga eğitmeni mi evlenmiş? Tam anlamıyla *Pazar Sürprizi*'ne çıkacak bir haber değildi. Jimmy bir süredir “gündemde” sayılmıyordu, bu da Paris için gayet iyiydi

Sonra Zoe her şeyi berbat etti.

Zamanla, Jimmy'nin uzun süredir yanında çalışan kişisel asistanı Zoe, âdeta menajeri gibi davranmaya başlamıştı. Zoe, Los Angeles'ta yıllarca onun için çalışmıştı ve Jimmy sonunda

sektörden tamamen ayrılmaya karar verdiğinde Kaliforniya'daki iki mülkünü satmasına ve Seattle'da yeni bir ev bulmasına yardımcı olmuştu. Aslında, Jimmy'yi yerleştirene kadar birkaç hafta kalması planlanmıştı ama Zoe bir daha Los Angeles'a geri dönmedi. Sadece... kaldı. Jimmy de onun maaşını ödemeye devam etti. Zoe onun telefonlarına cevap veriyor, web sitesini yönetiyor, tüm e-postaları ve hayran mektuplarını hallediyordu. Ev temizliğini ve tamir işlerini ayarlıyor, faturaları ödüyor ve arabasının bakımını yaptırıyordu. Ayrıca market alışverişini yapıyor, ayak işlerini hallediyor ve her hafta çöpü ve geri dönüşüme gidecekleri dışarı çıkarıyordu.

Paris, Jimmy ile tanıştığında, Zoe haftada en fazla iki gün eve gelirdi. Ama Quan ilk kez onlarla iletişime geçtiğinden beri, neredeyse evden çıkmıyordu. İsteddiği gibi gelip gidiyor, dolaplara granola barlarını bırakıyor, buzdolabına kombuçaya çayı koyuyor ve Paris'i çıldırtıyordu.

"Biraz rahat bırak şu kızı," demişti Jimmy, Paris asistanın sürekli varlığından şikâyet ettiğinde. "Yapmak istemediğim bütün işleri o yapıyor. Benim adıma dişçiye gitmesi için para verebilsem, emin ol verirdim. Bu yayın işlerinden anladığımı mı sanıyorsun? Ona ihtiyacım var."

Zoe çocuk değildi. Otuz beş yaşındaydı ve Jimmy'nin geri dönüşünü, ondan bile daha çok istiyordu. Jimmy'nin tek istediği yenisinden şakalarını yapmaktı; ama Zoe, bunu bir üst seviyeye taşımıştı. Quan, Jimmy'nin on yıldan fazla bir süredir yaptığı ilk komedi özel programını birkaç ay önce yayımlamıştı. Öyle başarılı olmuştu ki ikinci gösterinin yayımlanmasına bir ay kala üçüncü bir program talep etmişlerdi. Jimmy üçüncüyü yapmak istememişti. Ama Zoe istiyordu ve onun sözleşmeyi imzalaması için baskı yapıyordu.

"Ne kadar malzemen var sence?" diye sormuştu Zoe birkaç gün önce Jimmy'ye.

Üçü de mutfaktaydı. Paris yakında Vancouver'a gidecekti ve uzun yolculuk öncesi kocasıyla sessiz bir öğle yemeği yemek istiyordu. Ama Zoe hâlâ mutfak masasında patronuyla konu-

yordu, Paris ise ocakta kalan yemekleri ısıtıyordu. Jimmy'nin favorisi olan domuz yahnisini.

"Şu an, belki yarım, belki üçte iki şovluk materyalim var," diye cevapladı Jimmy.

"Bir saate uzatabilir misin?"

"Eğer komik olmasını istiyorsan hayır."

"Olsun," dedi Zoe. "Zamanımız var. Onlara altı ay içinde üçüncü gösteriye hazır olacağını söyleyebilirim. Las Vegas'ta çekebilirsin."

"The Venetian ilgileniyor ama MGM seni gerçekten istiyor. Bence Venetian olmalı çünkü Sands'in eski yerinde inşa edildi," demişti Zoe. Sands, Jimmy'nin seksenlerin sonunda, sitcom yıldızı olmadan önce beş yıl boyunca gösteri yaptığı yerd. Ayrıca, ilk kez aşırı dozu orada almıştı.

"Tarih dersi için teşekkürler, çocuk," dedi Jimmy, kuru bir ses tonuyla. "Ama üçüncü bir gösteri olacaksa önümüzdeki ay, burada Seattle'da, Showbox'ta olmalı."

Paris, masaya iki tabak yemek getirdi ve oturdu. Jimmy ona doğru eğilip bir öpücük verdi.

"Jimmy," dedi Zoe, hayal kırıklığı içinde. Gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovaladı. "Daha önce Las Vegas gösterisine açık olduğunu söylemiştin. Vegas dönemin, *stand-up* komedyenliği kariyerinin zirvesiydi ve seni orada tekrar görmek istiyorlar. Venetian'ın eğlence direktörüyle zaten konuştum. Hemen tanıma başlayabilirler, reklam panolarıyla--"

"Eğer her gece sarhoş olup hiçbir şey hatırlamıyorsam, pek de altın çağım sayılmaz değil mi? Las Vegas'taki bir kumarhaneye adım atmaya hiç niyetim yok. Orijinal sözleşmede de bunun yazdığı bir yer yoktu," dedi Jimmy ve yahniden bir kaşık aldıktan sonra Paris'e başparmağını kaldırarak bir bakış attı.

"İyi niyetle anlaştık--"

"İyi niyetin canı cehenneme," dedi, çiğnerken. "İyi niyet demek, bana gösterimi rahat olduğum yerde yapmama izin vermek demektir. Vegas'ta neredeyse ölüyordum."

Uzun bir sessizlik oldu.

“Özür dilerim,” dedi Zoe. “Anlıyorum. Ama Showbox olmaz.”

“Tanrım, Zoe-”

“Jimmy. Biliyorsun Quan en az bin sekiz yüz kişilik bir kapasite istiyor. Gösterinin enerjik olmasını istiyorlar. Küçük bir seyirci kitlesi ve arkanda tuğla bir duvar istemiyorlar. Seni büyük bir sahnede, büyük kahkahalarla görmek istiyorlar.”

“Paramount’da yaparım o zaman. O kaç kişilik, iki bin mi?”

Zoe dizüstü bilgisayarında arattı. “İki bin sekiz yüz yedi. Mükemmel. Ama önümüzdeki iki ay boyunca dolular gibi görünüyör ve kayıt için üç geceye ihtiyacımız var.”

Paris, HBO, Netflix, Quan ve benzeri platformlar için kaydedilen bir saatlik komedi özel gösterilerinin genellikle birkaç canlı performansın harmanı olduğunu öğrenmişti. Böylece bir gece bir espriye gülünmez ya da komedyen bir bölümü mükemmel anlatamazsa, her performansın en iyisi kullanılabiliyordu.

“Onları ara. Ben burada büyüdüm, bana yer açarlar. Gelecek ayın herhangi bir günü uygun. Ne kadar erken, o kadar iyi.”

“Ama yeterince materyalin yok ki-”

“Hazır olacağım.”

Paris, kocasına baktı. “Jimmy,” diye sessizce seslendi. “Bu çok büyük bir baskı.”

“İyiyim,” dedi ve ona anlamlı bir bakış attı, Paris de sessizliğe büründü.

Yemeklerini bitirdikten sonra Zoe mutfakta kalırken Jimmy, Paris’in hafta sonu için hazırladığı çantasını arabaya taşıdı.

“Vancouver’a gitmek zorunda değilim, biliyorsun,” dedi Paris ona. “Kalabilirim.”

“Hayır, gitmeni istiyorum.” Jimmy çantayı bagaja koyarken kararlı bir şekilde konuştu. “Birkaç günlüğüne buradan çıkmayı dört gözle beklediğini biliyorum. Merak etme, beni meşgul edecek şeylerim var. Cumartesi akşamı o hayır işi etkinliği var ve yeni esprileri denemeye çalışacağım.”

“Jimmy,” dedi Paris, “Seni yalnız bırakmak içime sinmiyor.”

Jimmy onun çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. “Döndüğünde burada olacağım. Söz veriyorum. Seni seviyorum. Dikkatli sür, tamam mı?”

Bir süre daha birbirlerine baktılar. Jimmy yakışıklı değildi, tam olarak. Yaşını gösteriyordu, yüzündeki çizgiler ve kırışıklıklar hayat hikâyesini anlatıyordu. Ama bu asla önemli olmamıştı. Paris’i ona çeken, Jimmy’nin nezaketi ve kabul ediciliği idi. Paris’in tanıdığı diğer tüm erkeklerin aksine, Jimmy Peralta ondan hiçbir şey istememişti.

Tabii ki, o eksiksiz ve pazarlığa kapalı evlilik sözleşmesini imzalamak istemesi dışında. Polis her ne düşünüyor olsa da en azından parası için onu öldürmüş olabileceğini söyleyemezlerdi.